

poznámky ke kázání 1.Sam 29 David a Pelištejci

(L 12,4-7; Jk 1,1-12)

Jana Daněčková, ECM Brno a Znojmo 8.8.2021

- ◆ Nevím, jak dobře znáte Davidovy příhody z doby jeho žoldněřské kariéry, jestli vůbec víte, že jednu dobu byl velitelem nájemné bojůvky; nebylo to pro něj snadné a znamenalo to potíže, ale i pokušení. V tom našem oddílu se možná dokonce zdá, že David úplně zradil a přešel na stranu Pelištejců.
- ◆ Proč se stal žoldněřem vyjadřuje 1.Sam 27,1-2: *David si řekl: „Kteréhokoli dne mohu být zahuben Saulovou rukou. Nezbývá mi nic lepšího než uniknout do pelištejské země. Saul mě nechá být, přestane mě po celém izraelském území hledat. Tak mu uniknu z rukou.“ A David hned přešel spolu se svými šesti sty muži k Akíšovi, synu Maókovu, králi Gatu.*

Život psance a uprchlíka před zákonem už byl nesnesitelný. A král Saul byl zrádný a věrolomný, dvakrát mu David ušetřil život, a dvakrát Saul mnohomylně slíbil usmíření, a nedodržel. Tak David raději emigroval, ale protože se musel postarat i o své následovníky, místo, aby si hledal práci jako pastýř nebo hudebník, stal se žoldněřským velitelem.
- ◆ Jenže zjistil, že se od něj čekají i vojenské akce proti Izraeli. Nejprve na to vyzrál svou chytrostí a věrností svých mužů (1.Sam 27, 8-11), ale teď došlo na lámání chleba, už nemohl dát dělat výpady proti pohanům, a tvrdit, že kořist získal přepadáním Izraelců. Musel se otevřeně a všem na očích účastnit tažení proti králi Saulovi.
- ◆ Na poslední chvíli byl zachráněn od zrady na vlastním lidu, ironicky, podezřívavostí Pelištejců. Ale než se k tomu vrátím, tak se podívejme na rozhovor s Akíšem. Vypadá to, jako by Davida mrzelo, že nemůže jít do boje. Měl by být rád. Možná tajně je rád. Ale nahlas mluví o důvěře krále Akíše, a možná v tom není jenom politická chytrost. Částečně je už Akíšovo království jeho domovem, protože kam jinam by mohl jít? Byl okolnostmi dotlačen do nemožné situace a v tu chvíli se zdá, že v Hospodinově lidu pro něj není místo.
- ◆ On, který věří v Hospodina a miluje svůj lid, je asi na hraně beznaděje, ze které může vzniknout odpadlictví od víry a konec vlastenectví. Beznaděj a bezvýchodnost situace je síla, ze které může vzniknout hodně zlého. My si představujeme hřích jako primárně akt vědomého, vzdorného sobectví a snahy ublížit. Ale to je hrozně omezené. Do propasti nás může právě tak zavést zoufalství, strach, smutek a emocionální zranění.
- ◆ Je změna stran v takové situaci oprávněná nebo ne? Jde o něco špatného, nebo ne? To bývá složité. Z pozice jakéhokoliv národa - kdo u nás hledá azyl, měl by naši zemi považovat za svou, pracovat pro ni, bojovat za ni, nebýt pátou kolonou. To je v jádru

všech problémů národnostních menšin, uprchlických krizí atd. Přicházejí k nám - jsou ochotni naučit se náš jazyk, sdílet naše hodnoty, být s námi v dobrém i zlém? Jestli ne, tak co s nimi? A je to vlastně oprávněný požadavek.

Ale v téhle situaci - nejde jen o národ. Jde i o víru. Víru v pravého Boha. Kdo ví, jak dlouho by Pelištejci Davidovi trpěli, že neuctívá jejich bohy. Možná by už brzy začali vyžadovat oběti Dágonovi a spol.

Upřímně - je třeba se mít na pozoru před problémy menšin, když jde o víru. Protože se může stát, že situace to dožene až na hranu svědomí a nejzákladnějších hodnot.

A v kontextu Starého zákona - fyzický boj proti Izraeli je hřích a boj proti Hospodinu, pokud sám Hospodin nerozhodne, že se momentálně od svého lidu distancuje, ze svých vlastních důvodů. V kontextu Starého zákona je Izrael většinu času reprezentantem pravého Boha. Zvlášť v konfliktu s Pelištejci. Není tu místo pro výmluvy, člověk si musí vybrat svou stranu.

- ◆ A tudíž, na začátku 29. kapitoly je David v troubě. Ale Hospodin zachraňuje! Dost neobvykle, skrze samotné Pelištejce, ale každý věřící ví, že když se mu v nouzi objeví záchranné lano, ať si třeba zvláští, může za to děkovat Pánu! To, že ho vykopli z vojska, projeví mu nedůvěru, je pro něho záchrana. Bůh je s námi i v takových konfliktech, v morálních konfliktech a nemožných situacích. Někdy zachraňuje na poslední chvíli, někdy zvláštním způsobem, ale máme věřit, že je s námi a chápe. Podává pomocnou ruku a vytahuje z potíží. "*I vlasy na vaší hlavě jsou spočteny...*" V dalších pokračováních Davidových dobrodružství zjistíme, že jeho překerní situace už je na samém konci.
- ◆ Co je důležité, je držet se Boha a doufat, i třeba trošičku, vztekle, posledními silami. Doufat v Něho a k Němu přinášet své problémy. Možná by i David přišel na něco chytřejšího než sloužit Pelištejcům, kdyby víc doufal a nepropadl skepsi. Pán je naše jediné útočiště.

Amen.